

خط قرمز واردات

وحید عظیم‌نیا دبیر گروه اقتصادی

«شنیدهام اخیراً یکی از دستگاه‌ها اعلام کرده که ممنوعیت ورود محصولات دارای مشابه داخلی برداشته شد. چرا برداشته بشود؟ آن چیزی را که در داخل تولید می‌شود ترویج کنید؛ اگر کیفیت خوب نیست، سعی کنید روی کیفیت کار بشود» این سخن راهبردی از رهبر حکیم انقلاب، از آن دست‌فرزهایی است که به‌ظاهر کوتاه می‌نماید، اما در

بطن خود، هزاران صفحه تحلیل دارد چرا که هم حاوی آسیب‌شناسی عمیق از ساختار تولید کشور است، هم نسخه‌ای شفاف‌بخش برای یکی از کهنه‌ترین دردهای اقتصاد ایران‌مان؛ غفلت از ظرفیت‌های درون‌زا، بی‌اقتصادی مزمن به تولید داخلی و بی‌برنامگی در سیاست صنعتی. در روزگاری که درهای واردات بی‌محابا به روی کالاهای لوکس، تجملی و حتی مصرفی باز شده‌است و تولیدکننده ایرانی، بدون تکیه‌گاه، در رقابتی نابرابر با برندهای خارجی زانو می‌زند، این سخن حکم‌باز گردانندهٔ غفلت به فرایند تصمیم‌سازی اقتصادی را دارد. باید صریح و بی‌تعارف گفت اگر هنوز هم برخی مدیران و سیاستگذاران از راهبرد حمایت هدفمند از تولید ملی سر باز می‌زنند، نه به این دلیل است که الگوی موفق تری یافته‌اند، بلکه یاد رک درستی از ساختار درهم‌نیده اقتصاد ملی ندارند یا منافع گروهی فشار لابی‌های واردات‌محور و نگاه‌های کوتاه‌مدت، آنها را از تشخیص اولویت‌های بلندمدت کشور بازداشته‌است. اقتصاد مقاومتی، در چنین بزنگاه‌هایی خود را نشان می‌دهد، با تکیه بر تولید ملی و ایستادگی در برابر وسوسه واردات.

■ **سیاست صنعتی بدون ستون نمی‌ایستد**

سیاست صنعتی، بدون ابزارهایی چون ممنوعیت واردات کالاهای مشابه تولید داخل، تعرفه‌گذاری هوشمند، مشوق‌های تولید و حمایت فناوریانه، چیزی جز شعار نیست. در پی‌کام از اقتصادهای بزرگ دنیا، حتی آنهایی که مدعی لیبرالیسم اقتصادی‌اند، بازار به‌صورت بی‌قیدو شرط به‌روی هر کالای خارجی باز نشده‌است. تجربه تاریخی می‌گوید دوران رشد صنعتی کشورها، همیشه با نوعی حمایت موقت، گزینشی و هدفمند از صنایع نوبا همراه بوده‌است؛ حمایتی که اگر نبود، بسیاری از برندهای جهانی امروز هرگز قد نمی‌کشیدند. حذف ممنوعیت واردات برای کالاهایی که در داخل تولید می‌شوند، اگر بدون ارزیابی دقیق از پیامدهای اقتصادی، اجتماعی و فناوریانه انجام شود، نه تنها اشتباه‌افه است، بلکه می‌تواند ضربه‌ای جبران‌ناپذیر به آینده صنعت ملی باشد. باید پرسید اگر یک تولیدکننده داخلی در رقابت ناعادلانه با نمونه خارجی شکست بخورد، چه رخ می‌دهد؟ تعطیلی کارگاه، بیکاری صدها کارگر، فروپاشی زنجیره تأمین و در نهایت، فقر و ناامیدی برای خانواده‌هایی که به آن تولید وابسته‌اند. آیا واقعاً صرفه‌جویی چنددرصدی در هزینه واردات، ارزش این هزینه انسانی و ملی را دارد؟

■ **کیفیت پایین؟ باید اصلاح شود، نه حذف**

یکی از رایج‌ترین بهانه‌ها برای توجیه واردات، نقد بر کیفیت پایین تولید داخلی است، اما پاسخ رهبری به‌درستی به این مغلطه می‌تازد: «اگر کیفیتش خوب نیست، سعی کنید روی کیفیت کار بشو»؛ این جمله کوتاه، خلاصه‌ای است از حکمرانی توسعه‌محور. سیاستگذار نباید با نگاه به وضعیت فعلی تولید، درباره ر به‌سود آن تصمیم بگیرد. تولید، نتیجه ده‌ها سیاستگذاری است، اگر امروز ضعیف است، حاصل سال‌ها بی‌توجهی، سرمایه‌گریزی و فناوری‌سنیزی است. باید آن را اصلاح کرد، نه کنار گذاشت. تولید موجودی زنده است، نه یک کالا. نیاز به رسیدگی، آموزش، فناوری و حمایت دارد. اگر جایی کیفیت پایین‌است، زنگ خطر برای نهادهای پشتیبان است تا دست‌به‌کار شوند، نه اینکه ساده‌ترین راه را انتخاب و مسیر واردات را باز کنیم. بسیاری از صنایع موفق جهان، با حمایت و الزام کیفی رشد کرده‌اند، رشد تدریجی، طبیعت صنعت است، سیاستگذار باید راه‌رشد را هموار کند، نه خاکستر خاموشی بر آن بپاشد.

■ **حمایت هوشمند، نه زان‌ت کور**

در دفاع از تولید داخلی، نباید به‌ورطه ساده‌انگاری افتاد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، به‌هیچ‌وجه به معنای حمایت بی‌قید و شرط یا راننی از هر تولیدکننده‌ای نیست، رهبر حکیم انقلاب نیز هیچ‌گاه منافع انحصاری بی‌کیفیتی یا سواستفاده از حمایت نبوده‌اند. آنچه ایشان بر آن تأکید کرده‌اند، حمایت هدایت‌شده و مسئولانه است؛ حمایتی که تولیدکننده را به سوی کیفیت، رقابت‌پذیری، نوآوری، صادرات‌محوری و به‌روموری بیشتر سوق دهد، بنابراین ممنوعیت واردات باید با شروط مشخص و الزامات روشن همراه باشد. دولت می‌تواند شاخص‌هایی مانند کیفیت محصول، به‌روموری انرژی، سطح داخلی‌سازی، نوآوری فناوریانه و سهم صادرات را معیار سطح حمایت قرار دهد. تولیدکننده‌ای که مسیر پیشرفت و ارتقا حرکت می‌کند، باید مشمول حمایت حداکثری شود و آن که به‌انحصار و در کود دل بسته است، نباید در چتر حمایتی باقی بماند. حمایت نباید به سکون منجر شود، بلکه باید محرک حرکت باشد.

■ **«حمایت» مفهومی عمیق و چندوجهی**

برخلاف تصور برخی، حمایت صنعتی یک شعار سیاسی یا صرفاً انتقال منابع نیست، مفهومی چندلایه و پیچیده است که اگر درست طراحی شود، می‌تواند موتور رشد پایدار باشد. حمایت هوشمند، مانند تئذیه برای یک نهال جوان است، اگر موقع، مناسب و هدفمند داده شود، نتیجه‌اش درختی پربار و سایه‌ساز خواهد بود. در بسیاری از اقتصادهای توسعه‌یافته، حمایت از تولید نه تنها وجود دارد، بلکه در قالب سازوکارهای شفاف، مرحله‌بندی‌شده و دائماً ارزیابی‌پذیر پیاده‌سازی می‌شود، حتی در کشور نماد بازار آزاد را سال‌های اخیر با جدیت سطح حمایت‌هازیز دادن تولید را دنبال کرده و برای بازسازی خطوط تولید بومی، مشوق‌های میلیارد دلاری اختصاصی داده است. حال چ‌گونه است که ما در شرایط جنگ اقتصادی، هنوز بر سر اصل بدیهی حمایت از تولید ملی، دچار تردید و تزلزل هستیم؟ زمان آن رسیده است که با درک عمیق‌تر از معنای حمایت، سیاست صنعتی را بر پایه منطق پیشرفت طراحی کنیم، نه بر اساس شعارها و ترس‌ها.

■ **اقتصاد مقاومتی، در میدان عمل**

سخن اخیر رهبر حکیم انقلاب نه صرفاً یک تذکر فنی، بلکه یک فرمان راهبردی در چارچوب اقتصاد مقاومتی است. آنگاه که دشمنان این سرزمین، با همه‌توان اقتصادی، روانی و رسانه‌ای خود می‌کوشند پایه‌های تولید ملی را لرست کنند، باز کردن مسیر واردات کالاهایی که در داخل تولید می‌شوند، چیزی جز خودتحمیری نیست. اقتصاد مقاومتی، تنها با صدور بخشنامه و تکرار شعار محقق نمی‌شود، نیازمند تصمیماتی سخت، زمانبر و گاه بره‌زین است. محدودیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، شاید برای برخی تجار یا ذی‌نفعان سود کمتری داشته باشد، اما برای هزاران کارگر، صدها کارگاه و آینده اقتصاد ملی، حیاتی است. اقتصاد مقاومتی یعنی ایستادن روی پای خود، حتی اگر این ایستادن در آغاز با زحمت و ریاضت همراه باشد.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

۴ گزارش یک
وحید عظیم‌نیا

گفت‌وگوی «جوان» با ابراهیم شیخ، معاون عمومی وزارت صمت

ممنوعیت واردات کالای مشابه داخل یک تجربه موفق جهانی است

ممنوعیت واردات کالای تولید مشابه داخل ابزار ضروری حمایت از تولید است

هیچ کشوری بدون حمایت از تولید ملی، به توسعه صنعتی نرسیده است. در جهان امروز، دولت‌ها با استفاده از سیاست‌هایی چون تعرفه‌گذاری، ارائه مشوق‌های صادراتی و حتی ممنوعیت واردات کالاهای مشابه داخلی، از تولید ملی صیانت می‌کنند. تجربه نشان داده است استفاده هوشمندانه از این ابزارها، می‌تواند به رشد صادرات، تقویت صنایع و افزایش عمق تولید منجر شود. حذف این ابزار از اختیار سیاستگذار، به تضعیف توان صنعتی کشور خواهد انجامید. به گفته معاون صنایع عمومی وزیر صمت، در سال گذشته صادرات کشور ۱۹درصد رشد داشته. در حالی که واردات افزایش ملموس‌ی نداشته است.

■ **سیاست صنعتی بدون ستون نمی‌ایستد**

ابراهیم شیخ، معاون صنایع عمومی وزارت صمت در گفت‌وگو با «جوان» با بیان اینکه در همه کشورهای پیشرفته و در حال توسعه، حمایت از تولید ملی، سیاست اصلی و پذیرفته‌شده است، می‌گوید: دولت‌ها ابزارهای متنوعی برای حمایت از تولید در اختیار دارند. از جمله این ابزارها، اعمال تعرفه بر کالاهای وارداتی، ارائه مشوق‌های تولید و در برخی موارد، ممنوعیت ورود کالاهای مشابه تولید داخلی است. این ابزارها به دولت کمک می‌کند از ظرفیت تولیدکنندگان داخلی حمایت کند، فضای کسب‌وکار را بهبود بخشد و صنایع نوبا را راهبردی‌را از فشار رقابت ناعادلانه حفظ کند. وی تأکید می‌کند: در ایران نیز از سال‌های دور، سیاست‌های حمایت از تولید در دستور کار دولت‌ها بوده است. چه به منظور توسعه صادرات و چه برای جایگزینی واردات، این حمایت‌ها نقشی مؤثر ایفا کرده‌اند. در حوزه تعرفه‌گذاری تجربه‌های متعددی داریم. برای مثال، بر واردات خودروهای خارجی تعرفه‌هایی اعمال شده تا تولید داخل بتواند رشد کند و فرصت رقابت بیابد.

شیخ تصریح می‌کند: در کنار تعرفه، ما مشوق‌های تولیدی و صادراتی را هم اجزایی کرده‌ایم. از جمله اعطای یارانه، تسهیلات مالی، موقت و متناسب با شرکت‌ها در نمایشگاه‌های بین‌المللی، یکی از ابزارهای مهم، ممنوعیت واردات برخی کالاهایی است که تولید مشابه داخلی دارند. این سیاست باید به‌صورت هوشمندانه، موقت و متناسب با شرایط بازار اعمال شود.

■ **موقعیت‌های تولید داخلی و ضرورت ابزار ممنوعیت**

معاون صنایع عمومی وزارت صمت می‌گوید: در سال‌های اخیر شاهد افزایش توان تولید داخل بوده‌ایم. اکنون بخش قابل‌توجهی از نیازهای کشور از سوی تولیدکنندگان داخلی تأمین می‌شود. از سوی دیگر، صادرات کشور نیز رشد قابل‌توجهی داشته است. در سال گذشته، صادرات ایران

۴ گزارش ۳
سعيدة زمانی

سرویس اقتصادی۴۰۶۰۸۵۲۳۰

| روزنامه جوان | شماره ۷۳۰۵ | پنج‌شنبه ۲۵ اردیبهشت ۱۴۰۴ | ۱۷ دی‌القمده ۱۴۴۶ |

سرویس اقتصادی۴۰۶۰۸۵۲۳۰

گفت‌وگوی «جوان» با ابراهیم شیخ، معاون عمومی وزارت صمت

ممنوعیت واردات کالای تولید مشابه داخل ابزار ضروری حمایت از تولید است

هیچ کشوری بدون حمایت از تولید ملی، به توسعه صنعتی نرسیده است. در جهان امروز، دولت‌ها با استفاده از سیاست‌هایی چون تعرفه‌گذاری، ارائه مشوق‌های صادراتی و حتی ممنوعیت واردات کالاهای مشابه داخلی، از تولید ملی صیانت می‌کنند. تجربه نشان داده است استفاده هوشمندانه از این ابزارها، می‌تواند به رشد صادرات، تقویت صنایع و افزایش عمق تولید منجر شود. حذف این ابزار از اختیار سیاستگذار، به تضعیف توان صنعتی کشور خواهد انجامید. به گفته معاون صنایع عمومی وزیر صمت، در سال گذشته صادرات کشور ۱۹درصد رشد داشته. در حالی که واردات افزایش ملموس‌ی نداشته است.

سیاست صنعتی بدون ستون نمی‌ایستد

سیاست صنعتی، بدون ابزارهایی چون ممنوعیت واردات کالاهای مشابه تولید داخل، تعرفه‌گذاری هوشمند، مشوق‌های تولید و حمایت فناوریانه، چیزی جز شعار نیست. در پی‌کام از اقتصادهای بزرگ دنیا، حتی آنهایی که مدعی لیبرالیسم اقتصادی‌اند، بازار به‌صورت بی‌قیدو شرط به‌روی هر کالای خارجی باز نشده‌است. تجربه تاریخی می‌گوید دوران رشد صنعتی کشورها، همیشه با نوعی حمایت موقت، گزینشی و هدفمند از صنایع نوبا همراه بوده‌است؛ حمایتی که اگر نبود، بسیاری از برندهای جهانی امروز هرگز قد نمی‌کشیدند. حذف ممنوعیت واردات برای کالاهایی که در داخل تولید می‌شوند، اگر بدون ارزیابی دقیق از پیامدهای اقتصادی، اجتماعی و فناوریانه انجام شود، نه تنها اشتباه‌افه است، بلکه می‌تواند ضربه‌ای جبران‌ناپذیر به آینده صنعت ملی باشد. باید پرسید اگر یک تولیدکننده داخلی در رقابت ناعادلانه با نمونه خارجی شکست بخورد، چه رخ می‌دهد؟ تعطیلی کارگاه، بیکاری صدها کارگر، فروپاشی زنجیره تأمین و در نهایت، فقر و ناامیدی برای خانواده‌هایی که به آن تولید وابسته‌اند. آیا واقعاً صرفه‌جویی چنددرصدی در هزینه واردات، ارزش این هزینه انسانی و ملی را دارد؟

یکی از رایج‌ترین بهانه‌ها برای توجیه واردات، نقد بر کیفیت پایین تولید داخلی است، اما پاسخ رهبری به‌درستی به این مغلطه می‌تازد: «اگر کیفیتش خوب نیست، سعی کنید روی کیفیت کار بشو»؛ این جمله کوتاه، خلاصه‌ای است از حکمرانی توسعه‌محور. سیاستگذار نباید با نگاه به وضعیت فعلی تولید، درباره ر به‌سود آن تصمیم بگیرد. تولید، نتیجه ده‌ها سیاستگذاری است، اگر امروز ضعیف است، حاصل سال‌ها بی‌توجهی، سرمایه‌گریزی و فناوری‌سنیزی است. باید آن را اصلاح کرد، نه کنار گذاشت. تولید موجودی زنده است، نه یک کالا. نیاز به رسیدگی، آموزش، فناوری و حمایت دارد. اگر جایی کیفیت پایین‌است، زنگ خطر برای نهادهای پشتیبان است تا دست‌به‌کار شوند، نه اینکه ساده‌ترین راه را انتخاب و مسیر واردات را باز کنیم. بسیاری از صنایع موفق جهان، با حمایت و الزام کیفی رشد کرده‌اند، رشد تدریجی، طبیعت صنعت است، سیاستگذار باید راه‌رشد را هموار کند، نه خاکستر خاموشی بر آن بپاشد.

■ **حمایت هوشمند، نه زان‌ت کور**

در دفاع از تولید داخلی، نباید به‌ورطه ساده‌انگاری افتاد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، به‌هیچ‌وجه به معنای حمایت بی‌قید و شرط یا راننی از هر تولیدکننده‌ای نیست، رهبر حکیم انقلاب نیز هیچ‌گاه منافع انحصاری بی‌کیفیتی یا سواستفاده از حمایت نبوده‌اند. آنچه ایشان بر آن تأکید کرده‌اند، حمایت هدایت‌شده و مسئولانه است؛ حمایتی که تولیدکننده را به سوی کیفیت، رقابت‌پذیری، نوآوری، صادرات‌محوری و به‌روموری بیشتر سوق دهد، بنابراین ممنوعیت واردات باید با شروط مشخص و الزامات روشن همراه باشد. دولت می‌تواند شاخص‌هایی مانند کیفیت محصول، به‌روموری انرژی، سطح داخلی‌سازی، نوآوری فناوریانه و سهم صادرات را معیار سطح حمایت قرار دهد. تولیدکننده‌ای که مسیر پیشرفت و ارتقا حرکت می‌کند، باید مشمول حمایت حداکثری شود و آن که به‌انحصار و در کود دل بسته است، نباید در چتر حمایتی باقی بماند. حمایت نباید به سکون منجر شود، بلکه باید محرک حرکت باشد.

■ **«حمایت» مفهومی عمیق و چندوجهی**

برخلاف تصور برخی، حمایت صنعتی یک شعار سیاسی یا صرفاً انتقال منابع نیست، مفهومی چندلایه و پیچیده است که اگر درست طراحی شود، می‌تواند موتور رشد پایدار باشد. حمایت هوشمند، مانند تئذیه برای یک نهال جوان است، اگر موقع، مناسب و هدفمند داده شود، نتیجه‌اش درختی پربار و سایه‌ساز خواهد بود. در بسیاری از اقتصادهای توسعه‌یافته، حمایت از تولید نه تنها وجود دارد، بلکه در قالب سازوکارهای شفاف، مرحله‌بندی‌شده و دائماً ارزیابی‌پذیر پیاده‌سازی می‌شود، حتی در کشور نماد بازار آزاد را سال‌های اخیر با جدیت سطح حمایت‌هازیز دادن تولید را دنبال کرده و برای بازسازی خطوط تولید بومی، مشوق‌های میلیارد دلاری اختصاصی داده است. حال چ‌گونه است که ما در شرایط جنگ اقتصادی، هنوز بر سر اصل بدیهی حمایت از تولید ملی، دچار تردید و تزلزل هستیم؟ زمان آن رسیده است که با درک عمیق‌تر از معنای حمایت، سیاست صنعتی را بر پایه منطق پیشرفت طراحی کنیم، نه بر اساس شعارها و ترس‌ها.

■ **اقتصاد مقاومتی، در میدان عمل**

سخن اخیر رهبر حکیم انقلاب نه صرفاً یک تذکر فنی، بلکه یک فرمان راهبردی در چارچوب اقتصاد مقاومتی است. آنگاه که دشمنان این سرزمین، با همه‌توان اقتصادی، روانی و رسانه‌ای خود می‌کوشند پایه‌های تولید ملی را لرست کنند، باز کردن مسیر واردات کالاهایی که در داخل تولید می‌شوند، چیزی جز خودتحمیری نیست. اقتصاد مقاومتی، تنها با صدور بخشنامه و تکرار شعار محقق نمی‌شود، نیازمند تصمیماتی سخت، زمانبر و گاه بره‌زین است. محدودیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، شاید برای برخی تجار یا ذی‌نفعان سود کمتری داشته باشد، اما برای هزاران کارگر، صدها کارگاه و آینده اقتصاد ملی، حیاتی است. اقتصاد مقاومتی یعنی ایستادن روی پای خود، حتی اگر این ایستادن در آغاز با زحمت و ریاضت همراه باشد.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

■ **«راه‌نیت» از داخل می‌گذرد**

حمایت از تولید داخلی، نه شعار احساسی است و نه تعارف سیاسی، بلکه یک راهبرد عمیق، از‌مؤوده و عقلانی است. جهان امروز، بر آن نمونه‌هایی است که کشورها با تکیه بر توان خودی، مسیر استقلال اقتصادی را پیموه‌اند. سیاستگذار باید بیاموزد که رواقعی تولیدکننده داخلی مجال رشد نیافته، میدان رقابت را به‌صورت ناعادلانه برای کالای خارجی باز نکند. راه حمایت، صرفاً تزریق منابع نیست، بلکه بستن دروازه واردات در حوزه‌هایی است که تولید ملی جوده زنده و نیاز به مراقبت دارد. ممنوعیت واردات کالاهای دارای مشابه داخلی، یک اصل بدیهی و بنیادین در سیاست صنعتی است. اگر از این اصل عدول شود، پیامد آن خاموشی چراغ کارخانه‌ها، فرسودگی فناوری، رشد بیکاری و در نهایت، تسلیم در برابر موج جهانی‌سازی بی‌مرز خواهد بود. ایران، ما س‌ا‌زار صنعتی مقتدر است و این اقتدر، تنها از دل‌دوار به ظرفیت‌های درون‌زا و اعتماد به کارگر ایرانی می‌جوشد، نه از باز کردن بی‌مهار بازار به‌روی کالاهای وارداتی.

بهنار قاسمی

واردات گوشت قرمز محدود می‌شود

وزیر جهاد، هر جا بتوانیم، با حمایت از تولید داخل واردات را کاهش می‌دهیم

توقف واردات گوشت قرمز در ماه‌های ابتدایی سال جاری و اطمینان دامداران به تأمین گوشت موردنیاز کشور، نتیجه اقدامات مؤثر دولت شهیدر رئیس‌ی است. در سال ۱۴۰۳، واردات گوشت گرم و منجمد برای مصارف خانگی و صنعتی، فرصتی برای تنفس و تقویت بخش دامداری و دامپروری فراهم کرد. وزارت جهاد کشاورزی در این سال با کاهش کشتار دام سبک و سنگین و تأمین نهاده‌های صمدت‌دار، به دامداران امکان داد بدون دغدغه مالی به پرواربندی دام‌ها بپردازند. این سیاست، زمینه‌ساز تقویت تولید گوشت قرمز برای سال‌های آتی شد. ■ ■ ■

روز گذشته، وزیر جهاد کشاورزی با تأکید بر حمایت از تولید داخلی گوشت تأکید کرد با تسکین‌های امداری نغاهم کرده‌ایم در تنظیم بازار با تکیه بر تولید داخلی همکاری کنند. در مقابل، ما نیز متعهد شده‌ایم تا حد امکان واردات را کاهش دهیم. این رویکرد، سیاست کلی ماست که هر جا بتوانیم، با حمایت از تولید داخل، وابستگی به واردات را کم کنیم.

از روزهای ایستادن مردم در صف‌های طولانی برای خرید مرغ گرم و منجمد، تخم‌مرغ به قیمت دولتی و گوشت منجمد وارداتی چهار سال می‌گذرد. در سال‌های ۱۳۹۹ و نیمه نخست ۱۴۰۰، مردم به دلیل شیوع ویروس کرونا از رفتن به میهنهانی‌ها و جمع‌های خانوادگی پرهمیز می‌کردند، اما به ناچار برای خرید مرغ و گوشت ساعت‌ها در صف‌های طولانی منتظر می‌ماندند.

در آن روزها خرید بدون زحمت این کالاهای سبد خانوار با قیمت دولتی برای مردم به حسرت تبدیل شده بود، اما در سایه تدابیر ویژه‌ای که در دولت رئیس‌جمهور فقید اتخاذ شد، مرغ مورد نیاز بازار تأمین شد و از

اواخر سال ۱۴۰۲ صادرات مرغ کلیله خورد. به گفته معاون امور دام وزیر جهاد کشاورزی در سال ۱۴۰۳، وزارت جهاد کشاورزی در ارتباط با گوشت‌قرمز چند اقدام مهم انجام داد. در سال‌های ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱ دچار خشکسالی بودیم و بخشی از دام‌های